

Kollade just in din mycket intressanta intervju med Gert Bjarnholt. Just skärningspunkten mellan riktade energivapen (DEW, directed energy weapons) och kärnvapentechnologi har jag haft tillfälle att ägna mig åt en del på senare år. Men då talar vi mer om laserpulsar än om mikrovågor. På samma sätt som man kan alstra mikrovågspulsar medelst explosioner så kan man även pumpa lasrar med explosioner, inklusive rentav kärnvapenexplosioner. Man kan även driva lasrar med pulsreaktorer, vilket är en kärnreaktor som avger korta högenergipulsar som kan ges olika karakteristika, inklusive sådana som liknar kärnvapenexplosioner. Det går även att driva kontinuerliga lasrar med kärnreaktorer, men då handlar det om gaslasrar eftersom temperaturerna blir för höga för fasta material.

Det där området drogs igång 1963 och de första småskaliga bänkeexperimenten kördes 1974. Vid pass 1980 utfördes det första fullskaliga experimentet med en kärnvapenpumpad laser, det så kallade Dauphine-testet. Något år senare lanserade Ronald Reagan sitt "Stjärnornas krig" (Star Wars, eller Strategic Defense Initiative (SDI) som gick ut på att man skulle placera kärnvapenpumpade lasrar i omloppsbanan för att skjuta ner inkommande kärnvapenmissiler från den lede ryssen. Den prominente kärnfysikern Edward Teller, som både brukar kallas "vätebombens fader" och "verklighetens dr Strangelove" var drivande bakom SDI, vilket emellertid slutade i fiasko och det hela lades ner 1992 – efter ett par misslyckade tester men även naturligtvis för att Sovjetunionen då kollapsat.

En intressant sak som framkommit genom frisläppta amerikanska underrättelserapporter är Israels framskjutna position just i SDI. Enligt den så kallade Townsley-rapporten (se nedan) så var Israel rentav ledande i vissa avseenden vad gäller utvecklingen av kärnvapenpumpade lasrar. En annan intressant detalj som framgick av intervjun med Bjarnholt är att amerikanerna hade invändningar mot det tungvatten-baserade reaktorprogram som Sverige drev på 50- och 60-talen (KTH, Ågesta, Marviken). Skälet till det är att tungvattenreaktorer är särskilt lämpade för diverse isotopframställning inklusive transuraner som plutonium. Israels reaktor i Dimona är just av den typen.

Ett papper av Kang och von Hippel (se nedan) klargör att just en sådan tungvattenreaktor är idealisk för framställning av den klyvbara uranisotopen U-233, vilken tas fram genom neutronbestrålning av vanligt torium, Th-232. Det här är lätt som en plätt med kärntechnologiska mått mätt, och anrikningen genom den här så kallade torium-cykeln behöver heller inte drivas särskilt högt för att man ska få fram material till en fungerande kärnladdning för att till exempel pumpa en laser eller "bara" alstra ett plasma (fireball) i syfte att demolera en större byggnad eller något liknande.

Enligt Gsponer & Hurni så behövs bara cirka 4 kg plutonium till ett kärnvapen. Det är mindre än hälften av den okomprimerade kritiska massan för Pu-239 (med gallium-legering för fabrikation) men när "kärnan" komprimeras så minskar avståndet mellan atomkärnorna och detta ökar då sannolikheten för träff i kedjereaktionen så mycket att man alltså klarar sig med 60% mindre än vid okomprimerat läge. Mängden klyvbart material beror alltså på hur pass mycket man kan komprimera kärnan med hjälp konventionella sprängmedel, men naturligtvis även på graden av upparbetning (procenten klyvbar isotop) samt legeringen.

Plutonium är ett synnerligen otrevligt material att hantera och bearbeta, och det är även mycket giftigt. Det finns emellertid alternativ till plutonium, nämligen de två uranisotoperna U-235 och U-233. Med U-235 behöver man emellertid bortåt tre gånger så mycket klyvbart material (dvs. cirka 12 kg) för att uppnå komprimerad kritisk massa, men med U-233 är mängden jämförbar med Pu-239.

För vissa ändamål såsom kärnsprängningar för civila ändamål där man vill ha så lite negativa miljöeffekter som möjligt så är dessa alternativa klyvbara material att föredra. Därtill kan man vidta en rad åtgärder för att minska det radioaktiva utfallet (fallout, residual radiation), till exempel genom att

bädda in laddningen i ett lager med borisotopen B-10, som absorberar neutroner i stora lass och då även själv genomgår klyvning till stabila (icke-aktiva) fragment, varvid man rentav får ut lite extra energi. Dessa så kallade "rena bomber" (clean nukes, eller MRR, minimum residual radiation) utvecklades under perioden 1960-74 i Plowshare-programmet för just civila användningar (PNE, peaceful nuclear explosions) . Även detta program drevs av vätebombsmannen Edward Teller.

Skälet till att jag intresserat mig för de här teknologierna är att jag bodde i New York när 11 september 2001 inträffade, och har därför haft ett starkt personligt intresse av att ta reda på vad som egentligen hände där. När jag systematiskt gått igenom den smått enorma evidenshögen så har jag funnit att bevisningen visar att just de här teknologierna kommit till användning där. Så pass är det.

Det är nästan ingen som kan något om de här teknologierna och därför framstår det hela som minst sagt långsökt för gemene man, men som sagt är bevisningen inte bara entydig utan dessutom förvånansvärt stark. Vi kan rentav säga en del om vilken typ av laddningar de använt, hur starka de varit, var de placerat dem, och även vem som levererat dem (dvs. vem som ligger bakom). Det här förklarar även den permanenta mörklägningen, vilken även inkluderar "kontrollerad opposition", dvs. hela den så kallade sanningsrörelsen (9/11 truth movement) drivs av underrättelsetjänsten i syfte att vilseleda allmänheten med diverse teorier som alla är återvändsgränder (limited hangouts).

Sedan är det en sak till med 11 september som jag har funnit och som jag tycker är lika märklig som intressant. Det är nu ganska många som inser att en tredje skyskrapa (Building 7) kollapsade på eftermiddagen några timmar efter "terroristattackerna" med flygplanen. Det som dragit till sig uppmärksamheten med Building 7 är naturligtvis att den kollapsade utan att något flygplan störtat in i den. Det handlar naturligtvis om rivning medelst sprängladdningar (controlled demolition) och vad jag sagt ovan förklarar varför det blev nödvändigt för myndigheterna att göra sig av med Building 7, samt även varför man mörklagt det solklara och uppenbara faktum att man sprängde kåken.

Så det är kanske intressant i sig, men det som intresserar mig ännu mer – och som väldigt få känner till – är att ett tredje flygplan var inblandat i attackerna. Det här tredje planet var nu inte alls avsett att krascha in i någon byggnad, allra minst Building 7, men däremot verkar det ha fungerat som ledningscentral för attackerna, dvs. planet var utrustat för AEW&C (airborne early warning and control). Redan detta är väldigt intressant i sig, och det blir inte mindre intressant av att den bildbevisning som finns visar att planet var svenskt, en Saab 2000 turboprop-maskin närmare bestämt.

Mycket mer än så vet vi inte om den här tredje kärnan, men vi har i alla fall tillräckligt med bevisning för att i grova drag kunna skissa hur den flög (flight trajectory) runt Manhattan, ner till i New Jersey och upp igen över Staten Island på morgonen den 11 september. I Jennifer Spells video som visar när det andra planet kraschar in i det södra tornet så dyker rentav den här Saab:en upp i bild, den ligger då dryga 20 sekunder bakom United Airlines-planet som flög in i tornet. Så där har vi en "Swedish connection" för 11 september som ingen tycks känna till och som ingen talar om. Vissa grejor har de verkligen lyckats mörklägga totalt.

Referenser:

• Mark Prelas, "Nuclear-Pumped Lasers"

[https://books.google.se/books?id=Hmn\\_CgAAQBAJ&printsec=frontcover#v=onepage&q&f=false](https://books.google.se/books?id=Hmn_CgAAQBAJ&printsec=frontcover#v=onepage&q&f=false)

<https://www.amazon.com/Nuclear-Pumped-Lasers-Mark-Prelas/dp/3319198440>

- André Gsponer & Jean-Pierre Hurni, "The Physical Principles of Thermonuclear Explosives" (PDF)

<https://cryptome.org/2014/06/wmd-4th-gen-quest.pdf>

- Edwin S Townsley et al. "Critical Technology Assessment in Israel and NATO Nations" (PDF)

[https://www.irmep.org/cfp/dod/071987\\_ctaiiann.pdf](https://www.irmep.org/cfp/dod/071987_ctaiiann.pdf)

- Jungmin Kang & Frank N. von Hippel, "U-232 and the Proliferation Resistance of U-233 in Spent Fuel" (PDF)

<http://fissilematerials.org/library/sgs09kang.pdf>

- Airborne early warning and control

[https://en.wikipedia.org/wiki/Airborne\\_early\\_warning\\_and\\_control](https://en.wikipedia.org/wiki/Airborne_early_warning_and_control)

- Saab 2000

[https://en.wikipedia.org/wiki/Saab\\_2000](https://en.wikipedia.org/wiki/Saab_2000)

Men åter till NDEW (nuclear directed energy weapons, dvs. kärnvapen med riktverkan). De här vapnen hör till den så kallade tredje generationen av kärnvapen. Den första generationen var enkla fissionsvapen typ Hiroshima- och Nagasaki-bomberna; den andra generationen var tvåstegs fusionsbomber (dvs. vätebomben) och även "boostade" fissionsvapen där man pumpar in deuterium-tritiumgas i hålrummet mitt inne i den klyvbara kärnan för att få upp effekten med hjälp av inducerad fusion. Den tredje generationen handlar om specialdesignade vapen för särskilda ändamål, typ neutronbomben som du kanske hört talas om och även alltså vapen med riktverkan dvs. NDEW, som för militära syften kan användas som "bunker busters" då de förmår slå hål på tjogtals (om inte rentav hundratals) meter av granit och betong, så kraftig blir den riktade effekten.

Under intervjun med Bjarnholt stälde du frågor om "miniatyrisering" (miniaturization på engelska) dvs. hur små man egentligen kan göra kärnvapen. Att banta ner storleken handlade mest om att bygga kärnladdningar som kunde skjutas med tunga artilleripjäser, och man fick visst ner storleken, av allt att döma ända ner till 125 mm kaliber, men med säkerhet ner till 155 mm kaliber. Så svaret är att man kan göra bomberna tillräckligt små för att de ska få plats inne i ett kanonrör med 125 eller åtminstone 155 mm diameter. För att få dem så smala så måste man dra ut dem på längden istället, så även själva kärnan som alltså får formen av en rugbyboll istället för ett klot. Så lägger man de konventionella sprängmedlen som ska komprimera rugbybollen både framför och bakom kärnan. Så även om de här bomberna är väldigt smala så är det ändå meterlånga.

I princip kan man nog få in en kärnladdning i en större resväska, dvs. en "suitcase nuke" som det brukar kallas. På 60-talet byggde Sandia-laboratoriet i Amerika små kärnladdningar som förpackades i en större ryggsäck, så kallade "backpack nukes", som formellt kallades SADM, small atomic demolitions munition. Ändamålet med SADM framgår av namnet, dvs. att spränga typ broar och

anläggningar. Det finns en demonstrationsvideo från Sandia där man visar hur en enda dykare som släpps från helikopter kan hantera en sådan här laddning alldeles själv när han väl är i vattnet.

Vidare ställde du frågan om det kunde bli så illa i framtiden att någon får för sig att använda ett sådant här portabelt atomvapen typ "suitcase nuke". På den frågan svarar i alla fall jag att de tekniska bevis som finns om den 11 september 2001 visar att det elände du uttrycker oro för faktiskt redan ägt rum i verkligheten. Närmare bestämt användes två stycken små kärnladdningar – med cirka 300-400 tons eller 0,3-0,4 kilotons sprängkraft vardera – till att spränga World Trade Centers tvillingtorn i luften. Vad den tekniska bevisningen även säger är att laddningarna ifråga inte var "suitcase nukes" utan lite större grejor än så, men ändå naturligtvis portabla typ med skåpbil, pirra och ett par, tre gubbar. Laddningarna var torium-baserade, dvs. använde troligtvis U-233 som klyvbart material, och de hade även kraftig riktverkan dels genom placeringen nere i service-rummet längst nere under frakthiss-schakten och dels genom att de försetts med en yttrium-baserad laser, dvs. infraröd NPL.

Att Building 7 fick tas ner med sprängmedel kl 17.20 samma eftermiddag berodde på att byggnaden skadats invärtes av de massiva detonationerna under tvillingtornen. WTC-komplexet bestod av sammanlagt sju byggnader, varav sex totalförstördes direkt och sjuan fick som sagt plockas ner senare under dagen. Att det blev så beror på att avloppssystemet för hela WTC-komplexet hade pumprummen just under hisschakten på tvillingtornen, så övertrycket från detonationerna gick in i rörsystemet och blåste ut alla sju byggnader inifrån. Det var det som satte eld på alltihop, inklusive Building 7. Då ser du även varför myndigheterna inte hade något val annat än att låta brandförsvaret plocka ner sjuan och sedan raskt skaffa undan allt bevismaterial så att ingen kunde göra mätningar på plats och ställe.

Hur vet vi det här? Jag kan inte gå igenom alltihop i ett brev, men det normala sättet att fastslå om en kärnsprängning ägt rum består av att ta markprover runtom och mäta upp förekomsten av vissa isotoper som utgör kärnklyvningsfragment. Även detta har man naturligtvis mörklagt, men däremot har USGS (US Geological Survey) publicerat data om sammansättningen av det damm som låg som ett ljusgrått snötäcke över Södra Manhattan efter att WTC rasat samman. USGS' tabeller har ingen isotopuppdelning men de visar i alla fall halter av ett 40-tal olika grundämnen från periodiska systemet. Då kan man beräkna korrelationer mellan de koncentrationerna.

Eftersom dammet inte homogeniserats fullt ut innan det landade på marken så kan man använda korrelationerna för den här typen av analys. För om två eller fler grundämnen är högt korrelerade så betyder det att de kom från samma källa. Ta till exempel barium och strontium, som är nästan perfekt korrelerade ( $r = 0,990$  i USGS' tabeller). Att de är så nära korrelerade beror på att den överväldigande mängden av bägge två kom från en och samma källa, nämligen själva tv-rutan på den gamla typen av bildskärmar till datorer. Så när vi ser i USGS' data att två eller flera grundämnen är väldigt högt korrelerade så kan vi börja leta efter en orsak till det, dvs. en gemensam källa för de grundämnen som ingår i det korrelationsklustret.

Nu visar det sig då, att i USGS' data så finns det fem grundämnen som är högt korrelerade och bildar ett sådant korrelationskluster. Ämnena är uran, torium, litium, beryllium och även yttrium. De fyra förstnämnda är uppenbart kärnrelaterade, medan det femte tar lite mer detektivarbete. Efter en hel del sådant så visade det sig att yttrium är det material som brukar användas i militära laservapen, där man föredrar att arbeta i den infraröda domänen. Det förklarar då även varför yttrium dyker upp i korrelationsklustret, då man har tycks ha använt NPL-teknologi för att få bättre riktverkan på sprängningen.

Det här är ett exempel på hur bevisningen ser ut. Skälet till att jag ville lägga ut lite om det är att visa,

att det är inte bara är löst pladder utan det finns handfast bevisning för alltihop. Det är min uppfattning att bevisningen är mer än tillräcklig för att ställa bortom rimligt tvivel att 11 september var en "nukleär händelse" (nuclear event). Att man mörklade det hela är inte så konstigt utan tvärtom en tvingande nödvändighet. För om man betänker alternativet så ser man, att det inte fanns något egentligt val. Hade man berättat sanningen för allmänheten så skulle paniken ha blivit ohygglig, inte bara i form av hundratusentals om inte miljoner människor som skulle fly New York (och säkert även andra städer) i panik, utan man skulle även ha tvingats stänga Wall Street och New Yorks Federal Reserve (som båda ligger runt hörnet från WTC) på obestämd tid. Hela den globala finanssystemet, dollarn och världsekonomin hade då kollapsat totalt. Så myndigheterna hade som sagt inget val annat än att rafs ihop en mörkläggnings – som det finns många och stora hål i om man tittar efter noga – och sedan hålla locket på. För hur ska man ens efter 20 år kunna säga till folket, att "ursäkta oss men vi ljög om vad som hände på 9/11 men nu ska vi minsann skärpa oss och tala sanning..." Så funkar det inte, utan när locket väl åkt på så ligger det på.

Hittills har jag hittat (och utrett) minst fyra olika bevisvägar som alla leder till ett och samma ställe. De här bevisvägarna är inbördes oberoende och bevisar alltså var för sig att kärnladdningar användes för att destruera tvillingtornen på World Trade Center, en laddning för vardera tornet. Så efter denna långa utläggning så blir det korta och koncisa svaret på din fråga till Bjarnholt dessvärre, att "den anden har nog redan sluppit ut ur flaskan". Att få in den i flaskan igen lär inte bli lätt.

Sedan var det då 9/11. Kära nån, tänker jag, hur ska jag kunna prata om det på teve? Dels är det ju en väldigt obehaglig personlig upplevelse som jag gått igenom med det här, ett ordentligt trauma. Så är det för alla som var i New York den dagen, och det var på något sätt lättare när man bodde där, för 9/11 var en gemensam och delad erfarenhet som låg underförstådd. Det var inget man pratade om, men folk visste – och man visste att alla visste – hur det var. Sedan är folk olika i hur de hanterar trauman av det här slaget. En del vill bara begrava det och gå vidare. Andra däremot står inte ut och till slut sticker de hål på varbölden och börjar gräva efter de begravna hundar som man känner lukten av. Här tänker jag osökt på Mattias Palme och mordet på hans pappa. Han begravde alltihop och vill ogärna prata om det än idag. För min del så visste jag om ganska tidigt att något var helt fel med den officiella historien, men jag hade inte tid och ork att hålla på och gräva alltför mycket i det. Så hade jag väl hoppats att alla entusiasterna i "sanningsrörelsen" (9/11 truth movement) förr eller senare skulle ta reda på vad som faktiskt hände på 9/11. Så jag höll ett öga på vad de kom upp med, men det mesta som kom ut var undermåligt. Efter att jag flyttade tillbaka till Sverige, det var på hösten 2011, så fick jag en massa tid över till att luska i sådant här som man gått och undrat över. Så kring 2013 bestämde jag mig för att ta en närmare titt just på 9/11, för dels var det omöjligt för mig att komma forbi det som hänt och bara "glömma det och gå vidare", och dels hade klåparna i "sanningsrörelsen" inte kommit upp med några klara svar utan de hade mest bara rört till det.

Så gick det alltså till för min del. Så jag bestämde mig för att kavla upp skjortärmarna, så att säga, och ta reda på vad som hände. Sådant är jag väl utrustad för i många avseenden. Den tekniska sidan bjuder heller inga större problem, för även om jag är utbildad nationalekonom så har jag alltid varit en "ingenjörstyp" som ägnat mig åt tekniska aspekter typ att bygga datormodeller för simuleringar och prognoser. När jag väl började gräva i saken så började jag ganska snabbt inse vad som hänt på 9/11, och chocken av det blev inte mindre än händelsen själv. Här hade jag tänkt att jag skulle punktera varbölden en gång för alla, men istället fann jag mig med en ny och större varböld. Det är fruktansvärt

jobbigt, inte minst som folk i allmänhet inte har en susning om vad som hände och inte heller har de några som helst begrepp om den här typen av teknologier. Det här kunskaps- och insiktsgapet är så stort att det är praktiskt taget omöjligt att tala med folk om det. Om man försöker så framstår man bara som en knäppgök från deras synvinkel sett så resultatet blir just att man inte ens försöker utan istället får man gå och bära på den där varbölden också. Ur askan i elden som man säger.

Nu ser du nog vad för slags farhågor jag har inför ditt förslag om att göra en intervju. Dels är det väl så, att om intervjun ska göras så måste du ta min information för god, för det finns ingen tid för dig att göra de faktakollar som man alltid bör göra som ansvarig utgivare. Å ena sidan framstår det som djärvt för att inte säga våghalsigt av dig, men å andra sidan så är det också en väldig éloge att du litar på vad jag säger. Det här ställer mig då inför ett slags moraliskt dilemma. Å ena sidan vill jag nog helst bara stanna under täcket och fortsätta hålla snattran om det här. För hur ska dina tittare kunna avgöra vad som är dikt och verklighet i det här? Det kan de ju knappast, och då undrar man vilket värde det finns i att pytsa ut information som egentligen inte betyder något annat än vad de vill tro om det. Och vad folk "ute i stugorna" vill tro om saker och ting, det behöver ju inte ha någonting med fakta och verklighet att göra. Folk tror allt möjligt utan att ha någon egentlig grund för det. Jag är rädd för både vidskeplerna och mobben. Kan man ens visa sig ute efter en sådan intervju? Jag är rätt blyg och har aldrig gillat att befinna mig i rampljuset, allraminst i rollen som "riksfoliehatt". Så det där känns svårt rent psykologiskt. Men sedan, å andra sidan, så har jag en slags moralisk plikt att meddela vad jag funnit, även om det inte är de roligaste sakerna i världen att tala om (eller höra för den delen).

Vad ska man göra? Jag vet inte. Kan man verkligen få bukt med det där kunskaps- och insiktsgapet genom någon teve-intervju? Jag tänker att här skulle det nog behövas rejälare grejor typ en tvåtimmars dokumentär med illustrationer och narration och allt sådant. Men samtidigt är det ju så, att en sådan produktion kräver mer resurser än vad som finns för handen.

Du får bestämma hur det ska bli. Om du bestämt vill göra intervjun så gör vi den, men då får den göras på ett sådant sätt att vi i görligaste mån tar med allt det jag just sagt i beräkningen, dvs. den får ta lite hänsyn till vad jag varit med om och den måste även ta hänsyn till att folket "ute i stugorna" inte vet ett jota om de här teknologierna. Får man inte det på 45 minuter ens med klippning? Eller gör man en slags aptitretare med uppföljning senare? Bandar man flera timmar och kör i avsnitt? Jag har inga svar på sådant här, men det har nog du.

Om upplägget så borde vi nog inleda med att tala lite allmänt om vad 9/11 inneburit för världspolitiken och varför folk i Sverige ska bry sig efter 18 år.

Sedan kan vi gå in på mer detaljer, om mörkläggningen och hur man går tillväga med bevisningen, osv. Jag använder enbart offentliggjorda uppgifter från myndigheter, ingen privatspanarfolklore, inga vidlyftiga spekulationer, osv. Sanningen om vad som hände finns mitt framför ögonen på oss, "hidden in plain sight". Det handlar bara om att veta var man ska leta och hur man analyserar informationen. Pusselbitarna finns i högen på bordet så att säga, och konsten är att foga ihop dem till en helhetsbild som stämmer med verkligheten.

Klipp med Bob Kerrey bekräftar en "permanent mörkläggning" samt att 9/11 var en "30-årig sammansvärjning". Om någon vet så är det Kerrey. Så det här klippet får bort allt tvivel om att man mörklagt sanningen.

- 9/11 Commissioner Senator Bob Kerrey says 9/11 was a 30-year conspiracy

Efter att Kerrey lämnat senaten år 2000 blev han rektor (president) på New School i New York, där jag

även träffade honom personligen ett par gånger.

<https://www.youtube.com/watch?v=wDfm3NroVG8>

Därefter kan vi gå in på de fyra bevisvägar som jag funnit för att kärnladdningar använts för att spränga tvillingtornen.

### **Bevisväg 1. USGS' dammprover**

Prover togs på 17 platser utomhus runt Södra Manhattan under veckan efter 9/11. De blev sedan kemiskt analyserade och halter (koncentrationer) av cirka 40 grundämnen publicerades i tabeller. Halterna varierar från ställe till ställe så dammet är långt ifrån homogent, utan systematiska variationer i halter finns, dvs. korrelationer. Två prover togs på stålbalkar, för fem prover publicerades färre grundämnen, så 10 prover är direkt jämförbara "apples-to-apples". Dessa är vad korrelationsanalysen baseras på.

Jag kan plocka fram ett urklipp från korrelationsmatrisen för det kluster vi är intresserade av: uran, torium, litium, beryllium och yttrium. Korrelationerna ligger på 95% och uppåt, de är alltså väldigt höga.

### **Bevisväg 2. Sköldkörtelcancer**

Antalet cancerfall bland utryckningspersonalen ("9/11 responders") ligger nu bortåt 10.000 och stiger hela tiden. Det är inte bara den allmänt höga förekomsten av cancer som är alarmerande utan även vilka cancerformer som ligger högst – räknat i relativ incidens, dvs. antalet diagnostiserade fall relativt antalet förväntade fall på basis av ålder, kön och etnicitet. Redan vid slutet av 2008 stod det klart att sköldkörtelcancer låg högst, då med 26 fall vilket var 3,12 gånger högre än förväntat. Av någon anledning publicerades inte den studien förrän 2013. Samma år publicerade Daily News i England en tabell som visade att antalet fall av sköldkörtelcancer ökat till 97 på de fyra och ett halvt år som gått. Rullar vi fram till 2016 så har vi 232 fall och siffran ligger nu på smått enastående 477 fall. Sköldkörtelcancer ligger alltså på rent astronomiska nivåer. Det är inte 10 eller 20% högre än förväntat utan 10 eller 20 GÅNGER högre än förväntat.

Det finns bara en känd orsaksfaktor bakom sköldkörtelcancer, och det är jod-131, en radioaktiv klyvningsprodukt med halveringstid på cirka 8 dagar, och som anhopar sig i just sköldkörteln, bestrålar den och orsakar cancer. Det här är anledningen till att man delar ut jodtabletter till folk i händelse av radioaktiva utsläpp. Den icke-aktiva joden i tablettarna tas nämligen upp i sköldkörteln och blockerar då ytterligare upptag av radioaktiv jod från utsläppet. Eftersom inga andra miljöfaktorer än jod-131 finns bakom sköldkörtelcancer så kan vi sluta oss till att en veritabel epidemi i sköldkörtelcancer är ett säkert tecken på utsläpp av just jod-131, och jod-131 kommer som sagt från kärnklyvning. Sköldkörtelcancer epidemin bevisar alltså att kärnklyvning (fission) förekom vid World Trade Center på 9/11.

### **Bevisväg 3. Energibalansen för tornens kollaps**

En ingenjör vid namn Gregory Urich utförde noggranna beräkningar av tornens massa, och även den potentiella energi som de representerade, dvs. den mängd energi som skulle frigöras om och när tornen kollapsade. Siffran hamnade kring (megajoule-motsvarigheten av) 115 ton trotyl per torn. En annan fysiker vid namn Frank Greening beräknade helt oberoende av Urich (och med helt andra syften) hur mycket energi som skulle gå åt för att pulvrисera betongen till den grad som skedde på 9/11. Siffran hamnade på motsvarande 60 ton trotyl. Dessutom kom Greening fram till att ytterligare 60 ton skulle gå åt till att böja stål, bryta och knäcka bultar, mosa och krossa allt annat i fastigheterna, osv. Totalt

(motsvarigheten till) 120 ton trotyl alltså för att åstadkomma den förstörelse som ägde rum på 9/11.

Om vi skulle anta att tornen kollapsade spontant som den officiella storyn går så har vi 115 ton till förfogande och 120 ton i förbrukning. Det fattas visserligen 5 ton men det är inom felmarginalen. Det viktiga är att vi ser att all tillgänglig potentiell energi förbrukas på att krossa och pulvrисera innanmätet samt böja stål, knäcka bultar med mera. Men då finns ju inget kvar för att åstadkomma de seismiska chocker (mini-skalv) som registerades när tornen kollapsade! Det här bevisar att det måste ha funnits en till mycket stor energikälla för att åstadkomma de skalven, som låg på ML 2,1 och ML 2,3 för södra och norra tornet, respektive.

Sedan kan man räkna vidare på det här under olika antaganden som inbegriper en extra energikälla som hjälper till. Greening hänvisade till etablerade resultat som visar att det tar tio gånger så mycket energi att pulvrисera betong medelst sprängning som det tar att pulvrисera medelst mekanisk krossning. Om man alltså skulle spränga all betong till pulver av samma finhetsgrad som på 9/11 så skulle det ta 600 ton trotyl.

Då ser vi, att om man gjorde det med bara (säg) den översta tredjedelen av kåken så skulle det ta 200 ton trotyl från den tillförda extrakällan och resten skulle då krossas medelst gravitation och det skulle ta 40 ton i anspråk från den potentiella energin som finns lagrad i själva kåken. Här ser vi att cirka en tredjedel av de 120 tonnen frigörs så att vi kan viga 40 ton till att skaka marken och åstadkomma det där skalvet. Har vi dessutom en lite kraftigare bomb än 200 ton trotyl så kan vi ta en del av det till att mosa interiören, smälta och vika stålet och även skaka marken.

Lägger man ihop två och två och triangulerar alla dessa data så ser man att rätt siffra för bomben ligger någonstans mellan 300 och 400 ton. Denna siffra kan även bekräftas genom att beräkna volymen på kåken och det övertryck som skapas av en sprängning på 300 till 400 ton. Det visar sig stämma väldigt bra, för övertrycket hamnar kring 200-300 kPa vilket leder till total pulvrисering av betong och allt annat, inklusive folk. Det behöver väl knappast sägas att 300 till 400 ton inte kan vara någon konventionell bomb, utan då handlar det om en liten kärnladdning – vilket naturligtvis även bevisas av punkterna (1) och (2) ovan.

Bevisväg 4. Jämförelse av skalven för tvillingtornen och skalvet för Building 7. Att Building 7 sprängdes vet vi med säkerhet, det har både Leroy Hulseys nypublicerade studie och tidigare bevisning klarlagt. Tittar man på seismogrammet för Building 7:s kollaps så ser man att det är två "pucklar" i det: först en puckel när sprängladdningarna detonerar, därefter stiltje i några sekunder, sedan följer en mer utdragen "trumvivel" från när byggmaterialet faller på marken, det pågår cirka 7 sekunder. Allt som allt kommer det här skalvet ändå bara upp i ML 0,6 på Richterskalan.

Eftersom Richterskalan är logaritmisk så betyder skillnaden mellan ML 2,1 och ML 0,6 – dvs. skillnaden mellan södra tornet och Building 7 – att södra tornet-skalvet var 30 gånger kraftigare (alltså: högre i energi) än Building 7-skalvet. För norra tornet hade vi ML 2,3 vilket är 50 gånger högre i energi än Building 7.

Här kommer då problemet. Om skalvet för tornen låg minst 30-50 gånger högre i energi än skalvet för Building 7, var kom då all denna energi från? För om man gör en grov beräkning av potentiell energi så ser man att tornen låg mindre än 10 gånger högre än Building 7. Men om bara 10 gånger så mycket potentiell energi finns tillgänglig så borde väl skalvet bli därefter? Faktum är att skillnaden borde bli ännu mindre eftersom toppen på båda tornen (den del som fanns ovanför hålen där flygplanen gick in) pulvrисerades i luften så den potentiella energi som gäller är bara den som fanns nedanför



flygplanshålen. Det handlar då om 3-5 gånger högre än Building 7.

Så hur i hela fridens namn kan skalven ligga 30-50 gånger högre när tillgänglig energi i kåken bara ligger 3-5 gånger högre? Svaret är naturligtvis, att det fanns en massiv extra energikälla tillhanda som levererade den här extra energin. Den extra energikällan består av de två kärnladdningar som detonerade under vardera tornet. Energinivåerna är så höga att det inte kan röra sig om konventionella laddningar, så den slutsatsen är precis densamma som under (3), och den är naturligtvis även helt konsistent med (1) och (2).

Den sammanfattande slutsatsen av de här fyra bevisvägarna är alltså, att tvillingtornen demolerades med varsin kärnladdning på cirka 300-400 ton sprängkraft i trotylekvivalenter. Som du ser så är det inte lätt att komma runt den här slutsatsen, för då måste man kunna förklara ovanstående fyra punkter på annat sätt, Men någon annan förklaring finns helt uppenbart inte, och då återstår alltså bara den inte särskilt behagliga slutsatsen att man använde kärnladdningar.

Det här får räcka som översikt. Jag tyckte det kunde vara bra om du fick ta en titt på hur bevisningen ser ut. En del av det här kan kanske åskådliggöras grafiskt men det finns även en övre gräns för hur mycket sådant man kan klämma in i en intervju utan att det blir för rörigt.

Så går det alltså till när undertecknad sitter och räknar fram och åter på det här. En annan kille som är bra på att räkna heter Benjamin Netanyahu. Faktum är att han slår mig med hästlängder, för han visste redan två dagar efter 9/11 att World Trade Center hade "förstörts med en 350-tons bomb". Nu säger han visserligen att det inte var någon atombomb men samtidigt vet vi ju att någonting sådant som en konventionell bomb på 350 ton, det finns inte – utan om bomben är 350 ton så betyder det att det är ett litet kärnvapen. Netanyahu är visst så stolt över vad de åstadkommit på 9/11 att han inte kan hålla snattran om det utan måste sitta och skryta om det i amerikansk teve på bästa sändningstid. Så kan man göra när man utövar total kontroll över medierna.

• WTC Was Destroyed By A 350 Ton Bomb • Benjamin Netanyahu interview, NBC, 9/13/2001  
<https://www.youtube.com/watch?v=6RyWWgsr5TA>